

<http://luju.ro/nefireasca-sesizare-judecatorii-marinel-dumitru-florea-si-radu-horia-herciu-de-la-curtea-de-apel-timisoara-cer-lamuriri-de-la-ccr-privind-aplicarea-deciziilor-297-2018-si-358-2022-privind-prescriptia-ca-sa-si-argumenteze-demersul-judecatorii-florea-si-her>

NEFIREASCA SESIZARE – Judecatorii Marinel Dumitru Florea si Radu Horia Herciu de la Curtea de Apel Timisoara cer lamuriri de la CCR privind aplicarea deciziilor 297/2018 si 358/2022 privind prescriptia. Ca sa-si argumenteze demersul, judecatorii Florea si Herciu invoca o opinie separata dintr-o decizie CCR din 1995. Pe aceeași problema a fost sesizata deja Inalta Curte de alte instante (Incheierea)

Scris de Valentin BUSUIOC | Data: 10.08.2022 15:59

Premiera in instante. Curtea Constitutionala a Romaniei a fost sesizata de Curtea de Apel Timisoara cu o problema care eventual poate tine de Inalta Curte de Casatie si Justitie. **Este vorba despre modul de aplicare a deciziilor CCR – atributie a ICCJ in dosarele de recurs in interesul legii si de dezlegari ale unor chestiuni de drept (deci nicidecum a Curtii Constitutionale).**

Vorbim despre celebrele **Decizii CCR 297/2018 si 358/2022 privind prescriptia**. Prin incheierea din 20 iunie 2022 pronuntata in **dosarul nr. 4153/325/2020, judecatorii Marinela Florea si Radu Horia Herciu de la Curtea de Apel Timisoara** au sesizat din oficiu instanta de contencios constitutional, intreband cum trebuie aplicate cele doua decizii de mai sus.

Mai exact, completul Florea-Herciu vrea sa stie:

- daca a mai fost aplicabila prescriptia speciala din art. 155 Cod penal in intervalul 25 iunie 2018 – 9 iunie 2022 (momentele in care au fost publicate cele doua decizii CCR in Monitorul Oficial);
- daca cele doua decizii pot fi invocate ca lege penala mai favorabila in dosarele aflate pe rol pana la 9 iunie 2022 (indiferent daca faptele fusesera comise pe vechiul Cod penal sau pe cel nou);
- aceeași intrebare ca mai sus pentru cauzele judecate definitiv in perioada 25 iunie 2018 – 9 iunie 2022 (indiferent daca faptele fusesera savarsite pe VCP sau pe NCP).

Logica celei de-a treia intrebari este data de eventualitatea ca partile interesate sa exercite contestatie in anulare fata de solutiile definitive pronuntate de instante intre 2018 si 2022, mai arata CA Timisoara.

Judecatorii Florea si Herciu au invocat o opinie separata a CCR

Dupa cum veti vedea mai jos, judecatorii Marinela Florea si Radu Herciu isi bazeaza hotararea de a sesiza Curtea Constitutionala pe articolul 443 din Codul de procedura civila si pe Decizia CCR nr. 1/1995. Problema este ca nici pasajul din CPC, nici decizia Curtii nu se refera la aceasta problema.

Pentru conformitate, redam art. 443 CPC (niciodata modificat din 2013 pana in prezent):

„Lamurirea hotararii si inlaturarea dispozitiilor contradictorii

(1) In cazul in care sunt necesare lamuriri cu privire la intelesul, intinderea sau aplicarea dispozitivului hotararii ori daca acesta cuprinde dispozitii contradictorii, partile pot cere instantei care a pronuntat hotararea sa lamureasca dispozitivul sau sa inlature dispozitiile potrivnice.

(2) Instanta va rezolva cererea de urgenta, prin incheiere data in camera de consiliu, cu citarea partilor.

(3) Incheierea se va atasa la hotarare, atat in dosarul cauzei, cat si in dosarul de hotarari al instantei”.

In partea cealalta, situatia este chiar mai uluitoare: magistratii de la CA Timisoara au facut trimitere nu la partea obligatorie din Decizia CCR 1/1995, ci la una dintre opiniile separate. Acolo, intr-adevar, judecatorii constitutionali Ioan Muraru si Florin Bucur Vasilescu se pronunta pentru posibilitatea ca, la nivelul instantelor de judecata, completurile de 3 sau de 5 judecatori sa poata sesiza Curtea Constitutionala pentru interpretarea juridica a unei decizii CCR (link la final). Insa repetam: este vorba despre o opinie separata, nu despre partea obligatorie din decizie, adoptata cu votul majoritatii judecatorilor constitutionali.

Redam principalul pasaj din incheierea Curtii de Apel Timisoara:

„Aparatorul ales al inculpatului depune un set de inscrisuri in circumstantiere constand in acte de stare civila si copia contractului individual de munca precum si motive de apel.

Curtea avand in vedere ca inculpatul este acuzat ca a comis fapta in data de 07.09.2016, in cauza urmare a Deciziei Curtii Constitutionale nr. 297/2018 si Deciziei Curtii Constitutionale nr. 358/2022 se pune problema prescriptiei raspunderii penale, in conditiile art. 154 alin. 1 lit. d) C.pen., fiind implinit termenul de 5 ani de la data faptei, si ca urmare este necesar lamurirea intinderii aplicarii celor doua decizii ale Curtii Constitutionale.

Astfel, avand in vedere ca prin Decizia Curtii Constitutionale nr. 297/2018 s-a admis exceptia de neconstitutionalitate si s-a constatat ca solutia legislativa care prevede intreruperea cursului termenului prescriptiei raspunderii penale prin indeplinirea 'oricarui act de procedura in cauza', din cuprinsul dispozitiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal, este neconstitutională; precum si Decizia Curtii Constitutionale nr. 358/2022 prin care s-a admis exceptia de neconstitutionalitate si s-a constatat ca dispozitiile art. 155 alin. (1) din Codul penal sunt neconstitutionale; observand si considerentele acestor doua decizii ale Curtii Constitutionale, precum si diversitatea opiniilor juridice exprimate vis a vis de consecintele acestor decizii pe planul angajarii raspunderii penale si a statului de drept, asa cum este definit de art. 1 alin. (3) din Constitutie; avand in vedere practica anterioara a Curtii Constitutionale (Decizia 1/1995, Comunicatul de presa din data de 23 decembrie 2021) precum si prevederile art. 443 cod procedura civila; instanta de apel apreciaza ca se impune emiterea unei adrese catre Curtea Constitutionala.

Raportat la aspectele susmentionate, Curtea pune in discutie emiterea unei adrese catre Curtea Constitutionala prin care aceasta sa lamureasca, efectele Deciziilor Curtii Constitutionale nr. 297/2018 si nr. 358/2022 (fara a se avea in vedere efectele OUG nr. 71/2022), respectiv:

- daca in lumina celor doua decizii, dupa data de 25.06.2018 (data publicarii Deciziei Curtii Constitutionale nr. 297/2018) si pana la data de 09.06.2022 (data publicarii Deciziei Curtii Constitutionale nr. 358/2022); institutia prescriptiei speciale reglementata de art. 155 cod penal a mai fost in vigoare/aplicabila; jurisprudenta nationala constanta si majoritara in intervalul 25.06.2018- 09.06.2022 care s-a raportat la paragraful 34 al Deciziei nr. 297/2018, fiind apta sa suplineasca lacuna legislativa a art. 155 alin. 1 cod penal;

- daca cele doua decizii produc efectele unei legi penale mai favorabile cu consecinta aplicarii lor in toate cauzele ce nu au fost judecate definitiv pana la data de 09.06.2022, indiferent de data savarsirii faptei (pe vechiul sau noul cod penal);

- daca cele doua decizii produc efectele unei legi penale mai favorabile cu consecinta aplicarii lor in toate

cauzele care au fost judecate definitiv dupa data de 25.06.2018, pana la data de 09.06.2022, indiferent de data savarsirii faptei (pe vechiul sau noul cod penal); cu consecinta posibilitatii exercitarii de catre cei interesati a contestatiei in anulare in conditiile art. 426 alin. 1 lit. b) cod procedura penala.

Aparatorul ales al inculpatului arata ca este de acord cu amanarea cauzei pentru emiterea adresei catre Curtea Constitutionala.

Reprezentanta Ministerului Public apreciaza ca se impune sesizarea ICCJ - completul pentru dezlegarea unei chestiuni de drept.

Instanta proroga punerea in discutie a cererii de sesizare ICCJ - completul pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, formulata de reprezentanta Ministerului Public; dupa primirea raspunsului de la Curtea Constitutionala.

CURTEA

Fata de cele puse in discutie din oficiu; in aprecierea Curtii de Apel Timisoara, in prezenta speta se impune emiterea unei adrese catre Curtea Constitutionala, care sa lamureasca aplicabilitatea celor doua decizii susaminite; pentru urmatoarele considerente:

Inculpatul a fost trimis in judecata in dosarul nr. 4153/325/2020 al Judecatoriei Timisoara, cauza fiind inregistrata pe rolul pe rolul Curtii de Apel Timisoara la data de 19.05.2022, in urma apelului declarat de inculpat.

Prin actul de sesizare al instantei, inculpatul a fost trimis in judecata sub aspectul savarsirii infractiunilor de conducere a unui vehicul de catre o persoana careia dreptul de a conduce i-a fost anulat, prevazuta de art. 335 alin. 2 C. pen., complicitate la fals material in inscrisuri oficiale, prevazuta de art. 48 alin. 1 C. pen. raportat la art. 320 alin. 1 C. pen. si uz de fals, prevazuta de art. 323 C. pen., totul cu aplicarea art. 38 alin. 1 C. pen.; retinandu-se in esenta ca stare de fapt ca in data de 07.09.2016, in jurul orei 12:50, a fost depistat in trafic de organele de politie in timp ce conducea autoturism cu permisul anulat, prezentand totodata organelor de politie un permis de conducere emis de autoritatile din Ungaria, dovedit ulterior ca fiind fals; ca urmare s-a retinut si ca inculpatul a contribuit la falsificarea permisului de conducere emis de autoritatile maghiare prin punerea la dispozitie a documentelor personale si datelor de identificare unei persoane necunoscute.

In cauza urmare a celor doua decizii ale Curtii Constitutionale respectiv Decizia Curtii Constitutionale nr. 297/2018 si Decizia Curtii Constitutionale nr. 358/2022 se pune problema prescriptiei raspunderii penale, in conditiile art. 154 alin. 1 lit. d) c.pen., fiind implinit termenul de 5 ani de la data faptei, si ca urmare este necesar lamurirea intinderii aplicarii celor doua decizii ale Curtii Constitutionale.

Sub aspectul aplicarii in timp a efectelor unei decizii a Curtii Constitutionale este relevant paragraful 169 din Decizia Curtii Constitutionale nr. 417/2019 din 3 iulie 2019; din care rezulta ca, potrivit jurisprudentei sale generate in temeiul art. 146 lit. e) din Constitutie, efectele deciziilor pronuntate vizeaza, potrivit art. 147 alin. (4) din Constitutie, situatii juridice nedefinitiv consolidate. In cadrul acestei notiuni autonome se includ cauzele aflate in curs de judecata, cele care, desi au fost solutionate printr-o hotarare definitiva, pot fi contestate in masura in care justitiabilii sunt inca in termenul de exercitare a cailor de atac extraordinare corespunzatoare, precum si cauzele viitoare. Avand in vedere obligatia constitutională a Curtii Constitutionale de indicare a conduitei de urmat de catre autoritatile publice implicate in conflict, revine acesteia competenta de a particulariza, in functie de specificul fiecarei cauze in parte, situatiile juridice nedefinitiv consolidate carora li se aplica decizia astfel pronuntata.

Din considerentele Deciziei Curtii Constitutionale nr. 54/2014 rezulta ca, potrivit art. 147 alin. (4) din Constitutie, deciziile de constatare a neconstitutionalitatii, pronuntate de Curtea Constitutionala produc efecte juridice erga omnes de la publicarea lor in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I. In acest sens, Curtea constata ca, din momentul in care o dispozitie legala a intrat in vigoare, potrivit Constitutiei, acea dispozitie legala beneficiaza de prezumtia de constitutionalitate. Aceasta prezumtie este, insa, relativa, ea putand fi rasturnata in urma unei decizii a Curtii Constitutionale de constatare a neconstitutionalitatii, care produce efecte de la data publicarii sale. Deciziile Curtii Constitutionale se aplica de la data publicarii lor in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, inclusiv cauzelor solutionate, dar in care s-a admis o exceptie de neconstitutionalitate, precum si celor aflate pe rolul instantelor judecatoresti.

Din considerentele Deciziei Curtii Constitutionale nr. 504/2014, paragraful 15 rezulta ca nu intra sub incidenta controlului de constitutionalitate exercitat de Curte aplicarea si interpretarea legii, acestea fiind de resortul exclusiv al instantei de judecata care judeca fondul cauzei, precum si, eventual, al instantelor de control judiciar, astfel cum rezulta din prevederile coroborate ale art. 126 alin. (1) si (3) din Constitutie.

Rolul decizional conferit instantelor urmareste inlaturarea dubiilor ce persista cu ocazia interpretarii normelor, dezvoltarea progresiva a dreptului penal prin intermediul jurisprudentei ca izvor de drept fiind o componenta necesara si bine inradacinata in traditia legala a statelor membre. Prin urmare, Curtea de la Strasbourg a statuat ca art. 7 paragraful 1 din Conventie nu poate fi interpretat ca interzicand clarificarea graduala a regulilor raspunderii penale pe calea interpretarii judiciare de la un caz la altul, cu conditia ca rezultatul sa fie coerent cu substanta infractiunii si sa fie in mod rezonabil previzibil (Hotararea din 22 noiembrie 1995, pronuntata in Cauza S.W. impotriva Regatului Unit, paragraful 36, Hotararea din 24 mai 2007, pronuntata in Cauza Dragotoniou si Militaru-Pidhorni impotriva Romaniei, paragrafele 36 si 37, Hotararea din 21 octombrie 2013, pronuntata in Cauza Del Rio Prada impotriva Spaniei, paragrafele 92 si 93). (Dec. C.Const. nr. 137/2017 parag. 26)

Din considerentele Deciziei Nr. 32/2017 din 15 mai 2017 pronuntata de Inalta Curte de Casatie si Justitie - completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept in materie civila, rezulta ca interpretarea si aplicarea legii constituie atributul exclusiv al instantelor de judecata, iar unificarea jurisprudentei este atributul exclusiv al Inaltei Curti de Casatie si Justitie, asa cum reiese din prevederile art. 126 alin. (1) si (3) din Constitutie. Art. 146 lit. d) din Constitutie stabileste in competenta Curtii Constitutionale numai atributia de a hotari asupra exceptiilor de neconstitutionalitate, privind legile si ordonantele, ridicate in fata instantelor judecatoresti. Deciziile Curtii Constitutionale si cele ale Inaltei Curti de Casatie si Justitie in materia unificarii jurisprudentei pe calea pronuntarii unei hotarari prealabile sau a unui recurs in interesul legii sunt acte jurisdictionale cu forta obligatorie, atat in ceea ce priveste considerentele, cat si dispozitivul, insa aceasta caracteristica se circumscrie doar considerentelor decisive, care fundamenteaza si explica solutia adoptata in limitele atributiilor recunoscute prin legea fundamentala Inaltei Curti de Casatie si Justitie si Curtii Constitutionale.

In considerentele Deciziei Curtii Constitutionale nr. 422/2021, Curtea a retinut, in ceea ce priveste efectele unei decizii de admitere a exceptiei de neconstitutionalitate, ca decizia de constatare a neconstitutionalitatii face parte din ordinea juridica normativa, prin efectul acesteia prevederea neconstitutionala incetandu-si aplicarea pentru viitor. Totodata, in legatura cu efectele deciziilor Curtii Constitutionale, in ceea ce priveste atat considerentele, cat si dispozitivul acestora, a retinut ca, in jurisprudenta sa, a statuat in mod constant ca puterea de lucru judecat ce insoteste deciziile Curtii Constitutionale se ataseaza nu numai dispozitivului, ci si considerentelor pe care se sprijina acesta, inclusiv efectului general obligatoriu al deciziilor de constatare a neconstitutionalitatii. De asemenea, potrivit jurisprudentei Curtii, prin sintagma 'considerente pe care dispozitivul deciziei Curtii se sprijina' se intelege ansamblul unitar de argumente, care, prezentate intr-o succesiune logica, realizeaza rationamentul juridic pe care se intemeiaza solutia pronuntata de Curte, astfel incat nu poate fi acceptata teza potrivit careia in continutul unei decizii a Curtii ar putea exista considerente independente de rationamentul juridic care converge la solutia pronuntata si, implicit, care nu ar imprumuta caracterul obligatoriu al dispozitivului actului jurisdictional. Prin urmare, intrucat toate considerentele din cuprinsul unei decizii sprijina dispozitivul acesteia, Curtea a retinut ca autoritatea de lucru judecat si caracterul obligatoriu al solutiei se rasfrang asupra tuturor considerentelor deciziei.

Sub aspectul efectelor si aplicarii in timp a deciziilor Curtii Constitutionale, relevant este si paragraful 52 al Deciziei Curtii Constitutionale nr. 51/2016 din 16 februarie 2016, in care Curtea reaminteste caracterul erga omnes si pentru viitor al deciziilor sale, prevazut la art. 147 alin. (4) din Constitutie. Aceasta inseamna ca, pe toata perioada de activitate a unui act normativ, acesta se bucura de prezumtia de constitutionalitate, astfel incat decizia nu se va aplica in privinta cauzelor definitiv solutionate pana la data publicarii sale, aplicandu-se, insa, in mod corespunzator, in cauzele aflate pe rolul instantelor de judecata. In ceea ce priveste hotararile definitive, aceasta decizie poate servi ca temei de revizuire, in cauza in care s-a ridicat exceptia de neconstitutionalitate, precum si in cauzele in care au fost ridicate exceptii de neconstitutionalitate similare, inaintea datei publicarii prezentei decizii in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I.

Curtea Constitutionala, prin Decizia nr. 651/2018, a constatat ca solutia legislativa, care nu prevede si decizia Curtii Constitutionale prin care se constata neconstitutionalitatea unei norme de incriminare ca un caz de inlaturare sau modificare a pedepsei / masurii educative, este neconstitutionala; totodata a constatat ca solutia legislativa cuprinsa in art. 4 din Codul penal, care nu asimileaza efectele unei decizii a Curtii Constitutionale prin care se constata neconstitutionalitatea unei norme de incriminare cu cele ale unei legi penale de dezincriminare, este neconstitutionala.

In paragraful 56 al acestei decizii se retine referitor la principiul autoritatii de lucru judecat, fundamental in ordinea juridica nationala si europeana, precum si la nivelul Curtii Europene a Drepturilor Omului, ca atingerea adusa acestuia prin legislatia nationala trebuie sa fie strict limitata, derogarea fiind permisa doar daca o impun motive substantiale si imperioase; or, o decizie de admitere a exceptiei de neconstitutionalitate referitoare la o norma de incriminare constituie un motiv substantial si imperios care sa justifice derogarea de la principiul autoritatii de lucru

judecat, fiind astfel permisă și posibilă afectarea principiului securității raporturilor juridice. Drept urmare, derogarea menționată se justifică prin intervenirea unui motiv 'substantial și imperios', respectiv decizia de admitere a Curții Constituționale privind o normă de incriminare. În paragraful 52 al aceleiași decizii, se reține că admite că declararea neconstituționalității unei norme de incriminare într-o cauză penală nu ar avea niciun efect asupra situației persoanelor condamnate definitiv la închisoare în alte cauze penale înseamnă a admite că aceste persoane trebuie să continue executarea pedepselor aplicate chiar dacă temeiul legal al condamnării lor a dispărut. Este adevărat că, potrivit Constituției, numai legea penală poate retroactivă, dar, dacă decizia Curții Constituționale vizează o lege penală de incriminare, este inadmisibil ca aceasta să aibă efecte mai restrânse decât cele ale legii de dezincriminare. Sancțiunea aplicată legii, respectiv lipsirea de efecte juridice, produce consecințe similare abrogării sale, astfel că efectele deciziei Curții Constituționale nu pot decât să fie asimilate cu cele ale unei legi de dezincriminare. Din paragraful 53 al aceleiași decizii, rezulta expres că argumentele anterioare sunt valabile și pentru deciziile Curții Constituționale care au ca efect micșorarea limitei maxime a pedepsei prevăzute de lege.

Prin Decizia Curții Constituționale nr. 297/2018 din 26 aprilie 2018 publicată în M.Of. nr. 518 din 25 iunie 2018, soluția legislativă care prevede întreruperea cursului termenului prescripției răspunderii penale prin îndeplinirea 'oricărui act de procedură în cauză', din cuprinsul dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal, a fost declarată neconstituțională.

În considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 297/2018, se reține că:

'25. Mai mult, prin Decizia nr. 1.092 din 18 decembrie 2012, Curtea a statuat că prescripția aparține dreptului penal material, și nu dreptului procesual penal și că, așa fiind, prescripția este o cauză de înlăturare a răspunderii penale. Prin aceeași decizie, Curtea a reținut că, înlăturându-se răspunderea penală, se înlătură și acțiunea penală, dar acesta este un efect derivat, de ordin procesual, ce decurge din primul efect, din înlăturarea răspunderii penale, efect de ordin material. Prin urmare, Curtea a conchis că prescripția răspunderii penale apare ca o cauză de înlăturare a răspunderii penale și, pe cale de consecință, ca o cauză de înlăturare sau de neaplicare a pedepsei, cauză care face să înceteze dreptul de a trage la răspundere penală și obligația corespunzătoare. (...)

31. Pentru aceste motive, Curtea reține că prevederile art. 155 alin. (1) din Codul penal sunt lipsite de previzibilitate și, totodată, contrare principiului legalității incriminării, întrucât sintagma 'oricărui act de procedură' din cuprinsul acestora are în vedere și acte ce nu sunt comunicate suspectului sau inculpatului, nepermitându-i acestuia să cunoască aspectul întreruperii cursului prescripției și al începerii unui nou termen de prescripție a răspunderii sale penale. (...)

34. Având în vedere considerentele mai sus arătate, Curtea constată că soluția legislativă anterioară, prevăzută la art. 123 alin. 1 din Codul penal din 1969, îndeplinea condițiile de previzibilitate impuse prin dispozițiile constituționale analizate în prezenta cauză, întrucât prevedea întreruperea cursului prescripției răspunderii penale doar prin îndeplinirea unui act care, potrivit legii, trebuia comunicat, în cauză în care persoana vizată avea calitatea de învinuit sau inculpat'.

Fata de dispozitivul Deciziei Curții Constituționale nr. 297/2018 și considerentele acesteia, jurisprudența în majoritatea sa (dacă nu unanim în ultima perioadă), a reținut că, pentru a exista un act care a întrerupt prescripția răspunderii penale a inculpatului, acesta trebuia să fie un act de procedură care trebuie comunicat inculpatului.

În doctrina existentă pe perioada aplicării codului penal din 1969 s-a arătat că întreruperea cursului prescripției poate avea loc numai în urma îndeplinirii unui act de urmărire sau de judecată care, după lege, trebuie comunicat învinuitului (actualmente suspectului – nota instanței) sau inculpatului. Astfel, se comunică arestarea preventivă, punerea în mișcare a acțiunii penale, citirile, hotărârile date în cursul judecării etc. Tot acte comunicate, se consideră interogarea, confruntarea, perchezitia, etc. Vor exista atâtea întreruperi succesive câte acte procesuale au fost efectuate succesiv și la date diferite.

Actele care produc întreruperea trebuie să îndeplinească anumite condiții: să se efectueze înaintea termenului de prescripție; să fie efectuate de organele judiciare competente; să fie întocmite valabil; să fie comunicate învinuitului sau inculpatului, conform prevederilor legale ori să fie realizate în prezenta acestuia.

După efectuarea actului întrerupător începe să curgă un nou termen de prescripție având aceeași durată, fără a se ține seama în calculul termenului de prescripție de intervalul de timp anterior întreruperii (Drept penal, Parte Generală, Vol. II, prof. univ. dr. Maria Zolyneak, pag. 520, 521, Editura Fundației „Chemarea” Iași 1992).

Tot în doctrină s-a arătat că termenul de prescripție început sub codul anterior se poate continua sub noul cod, ori

se poate intrerupe prin efectuarea de acte procedurale sub vechiul cod. Intr-un astfel de caz, se va aplica legea mai favorabila, atat in legatura cu durata termenului, cat si al actelor care intrerup prescriptia (Drept penal, Parte Generala, prof. Matei Basarab, Universitatea Babes-Bolyai, Cluj-Napoca, Facultatea de Drept, anul 1976, pag. 364).

Decizia Curtii Constitutionale nr. 358/2022, in special paragrafele 72 si 73 arata ca instantele judecatoresti gresit s-au raportat la considerentele din paragraful 34 al deciziei Curtii Constitutionale nr. 297/2018, neavand caderea de stabili ele inele cazurile de intrerupere a prescriptiei raspunderii penale, iar pe perioada dintre data publicarii Deciziei 297/2018. si pana la intrarea in vigoare a unui act normativ care sa clarifice norma art. 155 alin. 1 cod penal, prin reglementarea expresa a cazurilor apte sa intrerupa cursul termenului prescriptiei raspunderii penale, fondul activ al legislatiei nu contine vreun caz care sa permita intreruperea cursului prescriptiei raspunderii penale. Cauza care a generat introducerea pe cale jurisprudentiala a cazurilor de intrerupere a prescriptiei speciale a fost interpretarea gresita a Deciziei 297/2018 ca fiind o decizie interpretativa, in loc de o decizie simpla / extrema.

In prezent, urmare in special a considerentelor Deciziei Curtii Constitutionale nr. 358/2022, intinderea aplicabilitatii acesteia nu este lamurita in mediul juridic, cu toate ca acest aspect este deosebit de important inclusiv sub aspectul statului de drept / ordinii sociale, in contextul in care opiniile sunt diverse sub aspectul efectelor acestei decizii in special pe trecut.

Respectiv nu este clar daca urmare a deciziei Curtii Constitutionale nr. 358/2022, in cauzele nejudicate definitiv, actele procedurale interpretate de instantele nationale ca fiind intreruptoare de prescriptie mai pot fi considerate ca producand un astfel de efect; iar in cauzele judecate definitiv dupa publicarea Deciziei nr. 297/2018, pana la publicarea deciziei nr. 358/2022 se mai poate sustine existenta prescriptiei speciale, iar daca nu, daca in aceste cauze cei interesati au deschisa contestatia in anulare.

Motiv pentru care,

DISPUNE

Emiterea unei adrese catre Curtea Constitutionala, prin care sa lamureasca efectele Deciziilor Curtii Constitutionale nr. 297/2018 si nr. 358/2022 (fara a avea in vedere efectele OUG nr. 71/2022), respectiv:

- daca in lumina Deciziei Curtii Constitutionale nr. 297/2018 si Decizia Curtii Constitutionale nr. 358/2022, dupa data de 25.06.2018 (data publicarii Deciziei Curtii Constitutionale nr. 297/2018) si pana la data de 09.06.2022 (data publicarii Deciziei Curtii Constitutionale nr. 358/2022), institutia prescriptiei speciale reglementata de art. 155 cod penal a mai fost in vigoare / aplicabila; jurisprudenta nationala constanta si majoritara in intervalul 25.06.2018- 09.06.2022 care s-a raportat la paragraful 34 al Deciziei nr. 297/2018 fiind apta sa suplineasca lacuna legislativa a art. 155 alin. 1 cod penal;

- daca cele doua decizii produc efectele unei legi penale mai favorabile cu consecinta aplicarii lor in toate cauzele ce nu au fost judecate definitiv pana la data de 09.06.2022, indiferent de data savarsirii faptei (pe vechiul sau noul cod penal);

- daca cele doua decizii produc efectele unei legi penale mai favorabile cu consecinta aplicarii lor in toate cauzele care au fost judecate definitiv dupa data de 25.06.2018, pana la data de 09.06.2022, indiferent de data savarsirii faptei (pe vechiul sau noul cod penal); cu consecinta posibilitatii exercitarii de catre cei interesati a contestatiei in anulare in conditiile art. 426 alin. 1 lit. b) cod procedura penala.

Proroga punerea in discutie a cererii de sesizare ICCJ – completul pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, formulata de reprezentanta Ministerului Public la un termen ulterior comunicarii raspunsului la adresa emisa catre Curtea Constitutionala.

Amana judecarea cauzei la data de 19 septembrie 2022, sala 280; pentru cand inculpatul are termen in cunostinta.

Pronuntata in sedinta publica din 20.06.2022”.

-

[* Cititi aici intreaga incheiere a CA Timisoara](#)

[* Cititi aici Decizia CCR 1/1995, insotita de opiniile separate](#)